

IRVING WALLACE

THE PIGEON PROJECT

ဖောင်ပေါ်တွန်း

သေပြေး ရှင်ပြေး

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

၁

ကျွန်တော့်စာအုပ်တိုင်းမှာ ‘အမှာ စာ’ ထည့်ခဲ့သည့် အစဉ်အလာ အတိုင်း သည် စာအုပ်အတွက်လည်း အမှာ စာ ရေးမည်ဟု စာရွက်ပေါ် ဖောင်တိန်တင်လိုက်ပါသည်။ ။

ဘာရေးမည်ဟု ကြိုတင် စဉ်းစားမထားခဲ့သောကြောင့် ဘာရေးရ မှန်းမသိဘဲ ကြောင်နေမိပါသည်။ ။

အတန်ကြာအောင် ငိုနေပြီးမှ တစ်နေ့တုန်းက ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ကြုံ ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ကလေး တစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရပြီး ပြုံးလိုက်မိပါ သည်။ ။

ယင်းအဖြစ်အပျက်မှာ အမှာ စာတွင် တကူးတက ထည့်ရေးရ လောက်အောင် အရေးပါသော ဖြစ်ရပ်မဟုတ်ဟု ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်ပါ သည်။ ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ စာပေ လုပ်သားများ ၏ လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ ပျော်စရာ ဘဝကလေးတစ်ကွက် ဖြစ်၍ ကြုံကြိုက်တုန်း အမှတ် တရ ပြောပြလိုက်ချင်ပါသည်။ ။ သည်းခံပြီး နားထောင်ရန် တောင်းပန် ပါသည်။ ။

ဤဝတ္ထု ပုံနှိပ်နေတုန်း တစ်နေ့တွင် ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ကျွန်တော်

ရောက်သွားပါသည်။ ။

ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ၃၃ လမ်းမှ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေနေသော ဘဝတက္ကသိုလ် စာအုပ်တိုက်၏ လက်စွဲတော် (၀၁) ဖောက်သည် ပုံနှိပ်တိုက် ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

ယင်းပုံနှိပ်တိုက်တွင် ယခင် ကျွန်တော် ပြန်ဆိုခဲ့သော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပြီးသည့်အပြင် ဘဝတက္ကသိုလ်ထုတ် အခြား စာအုပ်များကိုလည်း အဆက်မပြတ် အပ်နှံ ရိုက်နှိပ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

သို့ဖြင့် လွန်ခဲ့သော ၁၉၈၁ ခု မတ်လထုတ် ဆရာ မောင်မိုးသူ မြန်မာပြန် ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’၊ မေလထုတ် ဆရာ မောင်မြင့်ကြွယ် မြန်မာပြန် ‘ရွှေကုန်သည်’ (နှစ်တွဲ)၊ ဇွန်လထုတ် ဆရာ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ် မြန်မာပြန် ‘သေမင်းနောက်သို့ ခြေရာ ကောက်သော်’ (နှစ်တွဲ) တို့ ကိုလည်း စာလုပ်ငန်း ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပင် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ထို့နောက် ကျွန်တော် မြန်မာပြန် ‘သေပြေး ရှင်ပြေး’ (နှစ်တွဲ)နှင့် ‘ကျေရာကျေကြောင်း’ (နှစ်တွဲ) တို့ ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း စက်တင်ရိုက်နှိပ်နေဆဲ ကာလတွင် ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော် တိုက်ထဲဝင်သွားတော့ စက်ဆရာ ကိုကြည်အေးက သူပင်ကိုဟန်အတိုင်း သွက်လက် မြူးကြွစွာဖြင့် ‘ဟော၊ ဆရာ ကိုပေါ်ထွန်း လာပြီ၊ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော် မရှင်းတာကလေးတစ်ခု ဆရာ့ကို မေးရဦးမယ်၊ ဆရာတို့ ဘဝတက္ကသိုလ်က ထုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေက ဘယ်လိုလဲ ဆရာရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်က လူတွေတော့ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲဗျ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့ ၊ ဆရာ သိတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့၊ ကြည့်လေ၊ ဒီ

လပဲ စထွက်တဲ့ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းကလည်း တစ်ဖက်၊ ဆရာတို့ စာအုပ်
တွေကလည်း တစ်ဖက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ စာစီနှင့် စက်သမားတွေ
မှာ ဒေါင်ချာစိုင်းနေတော့တာပေါ့၊ ပြီးတော့ စာအုပ်တွေကလည်း နှစ်တွဲ
ချည်းပဲ၊ လောလိုက်တာကလည်း နောက်က ကျားလိုက်လာတာ ကျနေ
တာပဲ၊ ဒီကြားထဲ အလုပ်သမားတွေက အချိန်ပိုင်း လုပ်သားတွေဆိုတော့
ပိုဆိုးတော့တာပေါ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တစ်နေ့က
တောင် စာပြင်ဆရာ ဦးချစ်သိန်းကြီးက ပြက်လုံးထုတ်နေသေးတယ်’

‘ဘယ်လို ထုတ်လို့ လဲဗျ၊ ကြားပါရစေဦး’

‘ဒီလိုဗျ၊ သူက အင်းတဲ့ ၊ အင်း.. ကျုပ်တို့ တော့ အိမ်က မိန်းမ ရွှေ
တစ်ဆင်စာ ဆင်ရအောင်လို့ ကျားကုတ်ကျားခဲနှင့် သေပြေးရှင်ပြေး
လုပ်လိုက်ကြရတာ သေမင်းနောက် ခြေရာ (လိုက်) ကောက်ရတာ ကျ
နေတာပဲတဲ့ ၊ ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေရတာက
လည်း သူပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ..’

ဤတွင် ကြားကြားသမျှ တစ်တိုက်သားလုံး တဟားဟားနှင့် ပွဲကျ
သွားပါသည်။ ။

ကျွန်တော်က အရယ်ရပ်ကာ မျက်နှာပိုး သတ်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါ
သည်။ ။

‘အေးဗျာ၊ အခုလို ခင်ဗျားတို့ ကို ဒုက္ခ လာပေးသလို ဖြစ်ရတာ
ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သဘောအရ လုပ်ရ
တာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့
ကျွန်တော်တို့ ဘက်က မှားတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျေရာကျေ
ကြောင်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

အားလုံး သဘောကျသွားပြီး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြပြန်ပါသည်။ ။ ယခု

မှ ပြောစရာတွေ ဆက်တိုက် ပေါ်လာပါသည်။ ဆက်ပြောပါဦးမည်။

(၂)

မနှစ်က စက်တင်ဘာလဆန်းလောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ စာပေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် သွားဆုံ မိပါသည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်လျှင် သူက ‘အခု ဘာစာအုပ် ပြန်နေသလဲ’ဟု မေးပါ သည်။

‘အာဗင် ဝါလေ့ (Irving Wallace) ရဲ့ နောက်ဆုံးထုတ် စာအုပ်ပဲဗျ၊ နာမည်က The Pigeon Project တဲ့ ၊ စီမံကိန်း ဒါမှ မဟုတ် ခိုစေတမန် ဆိုပါတော့’

‘ဘာလဲ၊ နိုင်ငံရေး နောက်ခံဝတ္ထုလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောကိန်းထုတ် ဝတ္ထု (Prophetic Novel) ဆိုရင် ရမ ယ်ထင်တယ်’

‘ဒီလိုဆို စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုဆိုပါတော့’

‘ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို အခြေခံပြီး အမှန်တကယ် ရှိနေတဲ့ နေရာဒေသတွေ မှာ ဇာတ်လမ်း တည်ဆောက်ထားတယ်’

‘ဘာအကြောင်းအရာလဲဗျ’

‘အကြောင်းအရာက ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ရိုးရိုးမဟုတ်ပေမဲ့ ဆန်းတယ် လို့ တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဆင်တူယိုးမှား အကြောင်းအရာတွေ အပေါ် အခြေခံတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထွက်ခဲ့ဖူးလို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဝတ္ထုက ဇာတ်လမ်းဆင် ပုံ၊ ဇာတ်ခုံ တည်ဆောက်ပုံ တော်တော်ဆန်းတယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ကောင်းတယ်’

‘ပြောစမ်းပါဦး’

‘အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် ဗြိတိသျှ အမျိုးသားဆေးသိပ္ပံ ပညာရှင် ကြီး တစ်ယောက်က လူသားတွေ သက်တမ်း ၁၅၀ အထိ ရှည်နိုင်တဲ့ သက်ရှည်နုပျိုဆေးနည်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတယ်၊ သူက အဲဒီဆေးနည်းကို တစ်ကမ္ဘာလုံး သုံးနိုင်အောင် ဖြန့်ဖြူးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးသမား တွေ၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေ၊ သူဌေးသူကြွယ်တွေက အဲဒီ ဆေးနည်းကို သူတို့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မောင်ပိုင်စီးချင်ကြတယ်၊ ဒါနှင့် ဆရာကြီးခမျာ အိုကြီးအိုမနှင့် အသက်ရှည်ဆေးနည်းကို ပိုက်ပြီး သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေးရတယ်၊ ဆေးနည်းက စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတာ မဟုတ် ဘူး ၊ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပဲ မှတ်သားထားတာ၊ ကမ္ဘာဆေးသိပ္ပံ ပညာရှင်များ အဖွဲ့ ညီလာခံမှာ စာတမ်းဖတ်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို မကြေညာခင် မသမာသူတွေ လက်ထဲရောက်သွားမှာ စိုးလို့ အဲဒီလို ခေါင်းထဲမှာ ပဲ မှတ်ထားတာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို ထွက်ပြေးလာတော့ သူ့ကို အီတလီနိုင်ငံ ဗင်းနစ်မြို့လေဆိပ်မှာ ဖမ်းမိသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဗင်းနစ်မြို့နားက ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ အစောင့်အရှောက် ထူထပ်စွာနှင့် အကျယ်ချုပ်သဘော ချုပ်ထားပြီးတော့ ဆေးနည်းကို တောင်းကြတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆရာကြီးက ပုဂ္ဂလိက သဘောမျိုးဆိုရင် ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ မပေးဘူး၊

အသက်သာ အသေခံမယ်ဆိုပြီး လုံးဝ တင်းခံနေတယ်။ ဒီ အတောအတွင်း တစ်နေ့မှာ သူ့အခန်းထဲ အမြဲတမ်း အစာလာစားတဲ့ ခို ကလေးတစ်ကောင်ကို ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ပြီးတော့ သူ့ကို မတရား ချုပ် နှောင်ထားကြောင်း၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အမြန်ဆုံး လာကယ်ကြဖို့ အကြောင်း စ တဲ့ စာတစ်စောင် ရေးပြီး ခိုကလေးရဲ့ ခြေထောက်မှာ ချည်ပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီစာကို ဗင်းနစ်မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အမေရိက န်အမျိုးသား အင်ဂျင်နီယာ စာရေးဆရာ လူငယ်တစ်ယောက်က စာထဲ မှာ ပါတဲ့ အတိုင်း ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့မှာ ညီလာခံတက်ဖို့ ရောက်နေ တဲ့ (ဆရာကြီးရဲ့ လက်ထောက် တပည့်မ) ဒေါက်တာမလေးနှင့် အမြန် ဆုံး ဆက်သွယ်ပူးပေါင်းပြီး ဆရာကြီးကို အချုပ်ထဲက သက်စွန့်ဆံဖျား ခိုးထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူတို့ သုံးယောက်သား အသက်ရှည် ဆေးကြီး ပိုက်ပြီး သေပြေးရှင်ပြေး လျှောက်ပြေးနေကြရပုံတွေကို အသ ည်းတယားယားနှင့် ဖတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါလောက်ဆို လုံလောက်ရောပေါ့။ ကျန်တာတွေကိုတော့ စာအုပ် ထွက်တော့မှ ပဲ ဖတ်ပါတော့’

မိတ်ဆွေက အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် ‘ဒါပဲလားဗျ၊ ဒီလိုဆို ဒီဝတ္ထု ရဲ့ Theme က ဘာလဲ၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ဆိုလိုတာကတော့ လူသားတွေ အသက် ၁၅၀ အထိ ရှည်လာရင် အကျိုးရှိလာမလား၊ အကျိုး ယုတ်လာမလား ဆိုတဲ့ ပြဿနာကို တင်ပြ ထားတာပဲ။ အဲဒီပြဿနာရဲ့ အဖြေကိုလည်း ဆွေးနွေးတင်ပြထားတယ်။ အချုပ်သဘောကတော့ အံ့ဖွယ်တီထွင်မှု အမျိုးမျိုးကို တီထွင် ဖော်ထုတ် နေကြတဲ့ ကနေဒါပွဲ ပညာရှင်တွေကို စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ စာအုပ်ဆိုရင် မ မှားဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သင်္ခါရတရားနှင့် လူသားတို့ ရဲ့ တိုက်ပွဲ ဒါမှ မဟုတ် သဘာဝတရားနှင့် လူသားတို့ ရဲ့ တိုက်ပွဲအခြေအ နေကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုလို့ လည်း ပြောနိုင်တယ်။ အကောင်း

ဆုံးကတော့ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြီး ဝေဖန် သုံးသပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဝတ္ထု နာမည်ဖတ်ပြီး လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ရင်တမမနှင့် ဖတ်ရမယ့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုပုံစံနှင့် ရေးထားတဲ့ လူမှုရေးပြဿနာ ဝတ္ထုဆိုမှ ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ဇာတ်ခုံတည်ထားတဲ့ နေရာတွေက ရုရှ၊ အီတလီ၊ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ ဝတ္ထုဖတ်နေရင်း ကိုယ်လည်း အဲဒီနေရာတွေ ရောက်နေရသလို ခံစားနေရတယ်။ ဒီဝတ္ထုရဲ့ ဆွဲအားကောင်းပုံကို ကော့စမိုပိုလီတန် မဂ္ဂဇင်းကြီးက ဘယ်လို ထောက်ခံထားသလဲဆိုတော့ A page turner with the pace of a runway train. (အမြန်ရထားသွားနှုန်းနှင့် တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ လှန်ဖတ်သွားရမယ့် စာအုပ်) တဲ့ ။ အဲဒါ ဟုတ် မဟုတ် စာအုပ်ထွက်လာရင် ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်ပါတော့’

၃

စာဖတ်သူ သိပြီးသည့်အတိုင်း စာရေးဆရာ အာဗင် ဝါလေ့သည် ယနေ့အနောက်တိုင်း စာအုပ်လောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည် ။ ယနေ့အထိ ဝတ္ထုမဟုတ်သုံးအုပ်၊ ဝတ္ထု ကိုးအုပ် ရေးသားခဲ့ပြီးပါပြီ။ အချို့ဝတ္ထုများကို ရုပ်ရှင်လည်း ရိုက်ခဲ့ရပါသည် ။

သူဝတ္ထုများကို ယနေ့အထိ အုပ်ရေ စုစုပေါင်း သန်းတစ်ရာကျော် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ယင်းအနက် The Prize (တင်ထွေး မြန်မာပြန် ‘ကမ္ဘာကျော်ဆု’)၊ The Man (တင်ထွေး မြန်မာပြန် ‘လူဆိုမှ လူ’)၊ The Three Sirens (တင်ထွေး မြန်မာပြန် ‘မာယာရှင် သုံးဦး’)၊ The R Document (သောင်းစု မြန်မာပြန် ‘ကိုယ်ပျောက်မှတ်တမ်း’) ဝတ္ထုများကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ ဖတ်ရှုခဲ့ကြရပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ယခု ကျွန်တော်ပြန်ဆိုသော ဝတ္ထု The Pigeon Project မှာ အာဗင် ဝါလေ့၏ နောက်ဆုံးထုတ်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤဝတ္ထုသည် ရေးသားဆဲကာလ ကတည်းကပင် သတင်းကြီးခဲ့ပါသည်။ ။ အာဗင်ဝါလေ့ ကိုယ်တိုင်က ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ ရေးလိုက်သော ဝတ္ထုတိုင်းကို လူကြိုက်များသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဤဝတ္ထုမှာ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းနှင့် ရည်ရွယ်ချက် ထူးခြားနေသောကြောင့် လည်းကောင်း မထွက်ခင်ကတည်းက သတင်းကြီးနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားနေတုန်း စာအုပ်တိုက်ပေါင်းများစွာတို့က သူပေးပါ၊ ငါ့ပေးပါနှင့် လူကိုယ်တိုင် တစ်မျိုး၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တစ်ဖုံ၊ အလှအယက် တောင်းကြသဖြင့် အာဗင်ဝါလေ့မှာ စာရေးပျက်မည်စိုး၍ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တစ်နေရာတွင် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် သွားနေပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ရေးသားခဲ့ရသည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။

သို့သော် ယင်းအချက်က အကြောင်း မဟုတ်ပါ။

ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်အဖို့ အားရခြင်း၊ အားကျခြင်း စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်မိပါသည်။ ။

တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးဆရာကြီး အာဗင်ဝါ
လေ့သည် လူတိုင်းမကိုင်ရဲသော အကြောင်းအရာကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး
သကာလ အမှန်တကယ်ရှိနေသော နေရာဒေသများ တွင် ဇာတ်ခုံတည်
ဆောက်ကာ သဘာဝမိမိ၊ ယုတ္တိရှိရှိဖြင့် ရေးသားထားပါသည်။ ။

ယင်းသို့ ရေးသားရာတွင် မိမိရေးသားသည့် အကြောင်းအရာကို ပိုင်
နိုင်ခြင်း၊ ဇာတ်ကွက် တည်ရာ နေရာဌာနများ အကြောင်းကို အပ်ကျ
တာကအစ ချေးခါးအူမ သိနေခြင်းတို့ ကြောင့် ဝတ္ထုကို ဖတ်ရာတွင်
လက်က မချနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းမှု ခံရပါသည်။ ။

စာရေးဆရာကြီး အာဗင် ဝါလေ့၏ ယင်းစွမ်းရည်ကို ကျွန်တော်အား
ရခြင်း၊ အားကျခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာဖတ်သူလည်း ကျွန်တော့်လို ခံစားရသည် ဆိုပါလျှင် ဤဝတ္ထုကို
ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်လျှက်ပါ
မောင်ပေါ်ထွန်း
